

РЕШЕНИЕ

№ 4153

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 15.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10088** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по повод на жалба, вх. № 31930 от 13.10.2020 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 53 – 03 – 2397#5 от 01.10.2020 г. по описа на ТД на НАП - С., подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Н. А. Б. срещу Решение № ПИ – 324 от 21.09.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 53 – 03 - 2397 от 16.09.2020 г. на оспорващия срещу Отказ по искане за разрешаване за неотложно плащане на основание чл. 229 от ДОПК, издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

С жалбата се моли съдът да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП и да се постанови ново, с което да се разходи частично вдигане на наложения заповор върху банковата сметка на дружеството до размера на 14 875, 33 лв., тъй като същата представлява вземане на трето лице по изпълнително дело и не принадлежи на [фирма], защото е недължимо преведена по заповораната сметка. Излагат се подробни аргументи по съществуването на спора и описание на реда, по който оспорващият е получил недължимата му сума. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозира молба, с която отново моли решението на ТД на НАП да бъде отменено и претендира сторените съдебно – деловодни разноси, съгласно представен списък.

Ответникът – директорът на ТД на НАП - С. редовно призован, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата, предлага да не се уважава, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С Постановление изх. № №С200022 – 023 – 0000800 от 06.03.2020 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 110 499,75 лв. /сто и десет хиляди четиристотин деветдесет и девет лв. и седемдесет и пет стотинки/ по банковите сметки на [фирма], по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], запор върху всички безналични ценни книжа, притежавани от жалбоподателя, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централен депозитар, както и запор върху товарен автомобил марка „Пежо“, модел „Боксер 1800“, с рег. [рег.номер на МПС], рама № [банкова сметка], двигател №10FZ810220210, година на производство 1998 г. Постановлението е издадено във връзка с постъпило мотивирано искане с изх. № Р – 2222 – 04200 – 00621 – 039 – 001 от 02.03.2019 г. от орган по приходите, във връзка с ревизия, касаеща задължения по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/, възложена със Заповед № Р – 2222 – 04200 – 00621 – 020 – 001 от 03.02.2020 г., изменена със заповед за изменение на ЗВР Р – 2222 – 04200 – 00621 – 020 – 002 от 06.04.2020 г. и ЗИЗВР № Р – 2222 – 04200 – 00621 – 020 – 003 от 05.05.2020 г. С определение № 5002 от 07.07.2020 г., постановено по адм. дело № 6190 по описа за 2020 г. на АССГ, Първо отделение, 19 – ти състав, е удължен срока на наложените обезпечителни мерки с Постановление изх. № №С200022 – 023 – 0000800 от 06.03.2020 г. издадено от главен публичен изпълнител.

На 31.08.2020 г. в НАП е постъпило съобщение от частен съдебен изпълнител по изп. Дело № 20188440401045, с което е информиран публичният изпълнител, че на 28.0.2020 г. е извършен банков превод по запорираната сметка на [фирма] в размер на 18 222, 18 лв., вместо сумата от 3 346, 85 лв. ЧСИ е поискал да бъде вдигнат частично наложеният запор по процесната сметка до размера на 14 875,33 лв. и сумата да върната по неговата сметка, тъй като е дължимо преведена на дружеството. На 01.09.2020 г. е постъпило Искане с вх. № 53 – 03 – 2397 от 01.09.2020 г. за издаване на разрешение за неотложни плащания по посочена в искането банкова сметка за сумата в размер на 14 875,33 лв. от жалбоподателя, тъй като сумата е преведена по запорираната сметка от ЧСИ и същата е недължимо платена по изпълнително дело №20188440401045 по описан на ЧСИ С. Я..

В отговор с Отказ за издаване на разрешение за временно разпореждане за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с изх. №53-03-2397/10.09.2020 г. публичният изпълнител е отказал да удовлетвори искането на жалбоподателя.

Последният го е обжалвал пред директора на ТП на НАП – С., който с решение № ПИ – 324 от 21.09.2020 г. е оставил жалбата на [фирма] без уважение като неоснователна.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 197, ал.2 от ДОПК и е допустима, като подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 268, ал.1 от ДОПК и е мотивиран от правна и фактическа страна.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението.

Разрешението за неотложни плащания се осъществява по реда и при условията на чл. 229 от ДОПК. Посочената разпоредба предвижда, че публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му (ал. 1). Преценката от органа по ал. 1 се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложения към нея доказателства (ал. 2). Разрешението по ал. 1 се дава, при условие че: 1. сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника; 2. забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни; 3. сумите са за публични вземания (ал. 3). Когато органът по ал. 1 даде разрешение, той посочва в него плащането, за което то се отнася, и срока, в който може да се извърши (ал. 4). Банката е длъжна да извърши плащането съобразно условията на разрешението и носи солидарна отговорност с длъжника за сумата, несъответстваща на разрешението. Отговорността се реализира по реда на чл. 211, ал. 3 (ал. 5), като последната ал. 6 изрично казва, че разрешението по ал. 1 може да се изменя или отменя само от органа, който го е издал.

По своята правна същност представлява форма на споразумение за разсрочване на дълга, която се предхожда от действия по обезпечаване. Чрез него се дава възможност на задълженото лице да използва част от наличните и постъпващи суми по запорираните сметки за неотложни разплащания, свързани с основната стопанска дейност. В тежест на длъжника е да докаже, че са налице условията визирани в чл. 229, ал. 3 от ДОПК, а именно: плащанията са необходими за погасяване на суми, дължими по договори, свързани с основната му дейност, забавянето или неплащането на сумите ще доведе до тежки стопански последици - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори, или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни, или сумите са за публични вземания. Длъжникът следва да представи доказателства за всички разходи, свързани с основната му дейност, като изрично индивидуализира вида и размера на разходите и само ако са налице изчерпателно изброените условия, посочени в закона, публичният изпълнител може да издаде разрешение за извършване на неотложни плащания.

При отправено искане за издаване на разрешение за неотложни плащания, органът по принудително изпълнение извършва анализ на паричните потоци, прави преценка

дали сумите, необходими за неотложни плащания са свързани с основната дейност на длъжника, както и дали неиздаването на разрешение ще доведе до тежки стопански последици за длъжника или се касае за публични вземания. В конкретния случай публичният изпълнител е установил, че не е налице нито една от хипотезите на чл. 229, ал. 3 от ДОПК, тъй като жалбоподателят не е представил доказателства, които са свързани с необходимостта от извършване на разплащания по запорираната банкова сметка, които са относими към основната търговска дейност на дружеството и от които се установява, че неиздаването на разрешение ще доведе до тежки стопански последици за него, поради което правилно е постановил оспореният отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал.1 от ДОПК.

С цел пълнота на мотивите, съдът намира за необходимо да посочи, че съгласно относимото нормативно разписание за публичният изпълнител няма да има никаква гаранция, че при частичното вдигане на запора върху банковата сметка на жалбоподателя, недължимо получените по погрешка преведени от ЧСИ парична средства в размер на 14 875, 33 лв. ще бъдат върнати на съдебния изпълнител.

По изложените съображения жалбата на [фирма] е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на делото на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание § 2 от ДОПК вр. чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100,00 лв. Възнаграждението за процесуално представителство на ответника се определя на база посочените правни основания, тъй като разпоредбата на чл. 161 от ДОПК се намира в глава Петнадесета от ДОПК, която се отнася до обжалването на ревизионния акт, а настоящият спор не е с такъв предмет.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ – 324 от 21.09.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 53 – 03 - 2397 от 16.09.2020 г. на оспорващия срещу Отказ по искане за разрешаване за неотложно плащане на основание чл. 229 от ДОПК, издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД на НАП - С. юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ:

